

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv. Specvlvm
Ecclesiasticorvm, Ac Religiosorvm.**

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 2. Quæ ætas beneficio Ecclesiastico sit idonea?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47105](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47105)

398 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
cathedra supremi Ecclesiæ Præsides, quæ in excelsis
veneranda Sanctorum Patrum authoritas, vox vna-
nims, & consensus requirunt: ego ex ijs tria fusius
explicabo, quia ad commune bonum plurimum
conferre videntur. Ea sunt quæ olim in Concilio
Viennensi requisit Clemens V. videlicet ætas,
scientia, mores.

§. 2.

*Quæ ætas beneficio Ecclesiastico sit
idonea?*

PRima surgentis Ecclesiæ ætas, utpote magis in-
noxia, non tam annorum rationem habuit,
quam meritorum: neque temporis calculos sub-
duxit, sed virtutis numeros amavit, & in ijs con-
quieuit. Eoque factum ut neque Sacerdotio, neque
capessendis beneficijs ætas aliqua iam inde à primis
illis Patribus sit constituta. Nimirum eo loci, ac
temporis in luce erat illud Cassiodori *Ætatem le-
gitimam virtus facit.*

Ita vel ipso Iudice Paulo, Doctore gentium, in
Episcopum adlectus Timotheus, ob singularem in
eo indolem, candidissimos mores, & dignam canis
virtutem, ac prudentiam.

*Niceph.
l. 3. c. 29.*

Ita Eleutherius Episcopus Illyricus anno ætatis
suæ vigesimo est renuntiatus. Ita Remigius Chri-
stianæ Galliæ corculum, ac delitiæ, in primo ado-
lescentiæ flore, hoc est anno secundo supra vigesi-
mum

num Rhemensis Ecclesiæ clauum tenuit, & amplissimæ diœcesis habenas moderandas suscepit.

Ita posteris sæculis sexcenti alij, quorum adolescentia præclaris virtutibus ornata, religioni præfuit; in quos verti poterat illud, quod de Aurelio Clerico magnificè prædicauit Cyprianus. *In annis Ep. 33. adhuc nouellus, sed in virtutis, ac fidei laude prouectus, minor in ætatis sue indole, sed maior in honore.*

Postea tamen labentibus annis etiam labente virtutis studio, addi debuit ætati, quod meritis, quod gratiæ, quod præstantibus animi ornamentis detractum esse videbatur.

Itaque in sacris cœtibus, & vniuerso orbis terræ Concilio decretum sæpius, vt nemo vnus omnium ad eas dignitates, & officia Ecclesiastica ascenderet, nisi quem matura ætas, & annorum lapsu castigata ad aliquam prudentiæ legem, laureamque promouisset.

Et quidem Insulæ, ac Pædo ætas constituta triginta annorum: quia vt ea dignitas virum ab omni virtute perfectum requirit, ita & ab ætate. Beneficij autem quibus annexa animarum cura decreti anni viginti quinque, dignitatibus alijs duo supra viginti: Denique ad alia beneficia quæcumque demum illa sint, ætatis terminus is fuit, qui annum decimum quartum iam attigisset, imò & excessisset.

Huic Ecclesiasticæ sanctioni, & clarissimorum

Patrum

Concil.

Later.

sub A-

lex. III.

Trident.

ses. 24. c.

12. Tri-

dent. ses.

23. c. 6.

400 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
Patrum decretis consentit antiquitatis sensus, & au-
thoritas, ipsa ratio optima legum interpres, ac mo-
deratrix.

Certè in veteri lege Leuitæ non nisi vigesimo
quinto ætatis anno consecrabantur, quod si diuino
nutu, datum illud sacris illius æui, est enim uero
quod Christianis officijs, & augustæ religioni id
iure meritissimo concessum esse fateamur.

Et verò illud ipsum exemplo suo probauit Serua-
tor optimus: latuit ille, & tres omninò ætates, in-
fantiam, pueritiam, adolescentiam domestico qua-
si carcere, & eximie submissionis latebris continuit,
nec in luce urbium, & prouinciarum diuina tra-
ctare voluit, nisi in ipso limine, adituque virilis æta-
tis, cum iam annum trigesimum attigisset. Aberat
tamè ab illo quam longissimè illud omne vitium,
quod minori ætatulæ aspersit natura: erat in illius
infantia, ea morum maturitas, ac grauitas, quæ &
virum deceret, & palam loqueretur: non tamen in
eo sibi indulgere voluit, sed posteris seruire, esse-
que documento, quod augustum Sacerdotij mu-
nus, & arcanorum diuinorum procuratio non vul-
garem animi grauitatem, prudentiamque exigeret,
quam non spondet nisi annis grauior, & defæcata
iam ætas.

Et fanè si Hesiodus è principibus Græciæ Poëtis
longe celeberrimus, in eo qui vxorem duceret,
triginta

triginta censuit, & amavit annos, easque nuptias
tempestivas esse pronuntiauit, quidni in Ecclesiæ
 sponso, qui pulchras animas, ceu nobilem cælo,
 Deoque sobolem generare debet, & alere ad im-
 mortalitatem par omnino ætas postuletur? Certè
 quantum corpus inter, & animam; profana, & sa-
 cra, cælum, & terram interest, tantum necesse est
 inter huius, illiusque sortem, ac nuptias interesse.
 Ut proinde merito arguendi sint illi, qui iam inde à
 cunis, & prope ab utero infantibus beneficia am-
 plissimasque in Ecclesia dignitates meditantur, ac
 procurant.

Legimus Saporem Persarum Regem ex ipso pa-
 rentis utero coronatum, Regemque proclamatum:
 sed hoc datum est nimie subditorum indulgen-
 tiæ, & præcipiti vnus popelli genio.

Audiuimus Nicetium, deinde Archiepiscopum
 Treuirensis, ex ipso matris utero Clericum, &
 coronatum: ut non tam factus, quam natus Cleri-
 cus, & Episcopus esse videatur. Fuit ille amabilis
 cæli ludus: & insigne prodigium futuræ sanctita-
 tis, ob quam iam inde ex illo naturæ carcere veluti
 corona redimitus in mortales auras emerfit.

At non sic euocantur alij; non aperto cæli iu-
 dicio, non scripti diuinis in tabulis; sed præpropero
 parentum amore, & nescio qua vel imperandi li-
 bidine, vel auaritiæ prurigine in infulas inuolant,

Ecc

irrum-

402 SPECVLVM ECCLESIASTICORVM,
irrupuntque in amplissimas dignitates. Contra
quos altiore vt solet stylo tonat, Tertulianus;
gravis morum censor, ac magister.

Adu. Iud.
c. 9. Infantes, inquit, ad praelium erumpunt, credo ad
solem uncti prius, dehinc pannis armati, & butyro
stipendiati, qui neque norunt lancinare, neque lancea-
re. Quod tamen eorum proprium est, ac singula-
re; qui debent esse veluti duces militantis Eccle-
siae. Sed ista pro aetate sufficiat attigisse; plura qui
L. 2. c. 7. volet consulat Cresollium in suo Mystagogo.

§. 3.

*Beneficiario è triplici schola petenda studiorum,
& scientiae ratio.*

Scientiam amo non tam profanam, quam sa-
cram; & eam amant, ac loquuntur iura, sum-
morumque Pontificum, ac Conciliorum decreta,
eam exigit officij munerisque nobis impositi regu-
la, cui vel ipsa natura consentit.

Concilia Orbis terrae, & sedis Romanae Domi-
ni, religionisque custodes, illud in primis commen-
datum esse voluerunt: vt suae in singulis Episcopis
essent scholae, in quibus Clerici ad omnem sacra-
rum litterarum eruditionem instituerentur.

Eugenius Papa II. in Romano Concilio id seue-
re mandauit. Cui deinde subscripsit Concilium La-
c. II. teranense sub Alexandro III. & postea sub Inno-
centio,